

Khabar Ahad

Bismillahir Rahmanir Raheem

Beviset for at tage imod *Ahadith*, som blev berettet af en enkelt person, drejer rundt om to primære punkter. **For det første:** Profetens ﷺ ledsagere ﷺ tog imod udtalelsen fra et enkelt individ, når de ville applicere en *Hukm Shar'i*. **For det andet:** Profeten ﷺ sendte enkelte individer for at meddele, undervise og implementere de shariamæssige regler. Hvis det var acceptabelt i begge tilfælde, at afvise reglerne på basis af, at de blev meddelt af et enkelt individ, ville Profeten ﷺ aldrig have spredt regler på den måde og ledsagerne ville aldrig have taget imod reglerne via den metode. Og eksempler på denne applicering af shariamæssige regler, som blev berettet af en enkelt beretter, er utallige i Al-Shafi'i's værk, *Al-Risalah*.

I et eksempel sagde Ibn 'Umar ﷺ, ”*Vi plejede at praktisere Mukhabara (leasing af landbrugsjord på basis af et bestemt beløb eller forpagtningsafgift), og så ingen skade i det, indtil Rafi'i bin Khadij bødede, at Sendebudet ﷺ havde forbudt det. Så vi forlod det på grund af hvad Rafi'i havde sagt.*” [Al-Risalah, s.272]

Et af de væsentligste beviser i denne kontekst, er påbuddet om at ændre *Qiblah* (dvs. bederetningen) fra Jerusalem (*Al-Quds*) til Makkah. Påbuddet kom til mændene fra *Quba* (nogle af de første muslimer i *Quba* i nærheden af Madinah) gennem en enkelt beretter, og de ændrede bederetningen mod Ka'baen øjeblikkeligt (**Note:** De ændrede den, mens de bedte). [Sahih Al-Bukhari]

Eksemplet med bederetningen er et klart bevis for, at de første muslimer stolede på den individuelle beretter som tilstrækkeligt bevis for en *Hukm Shar'i*.

Det andet aspekt af denne sag, er at Profeten ﷺ sendte folk med agtværdige kvalifikationer i forhold til deres karakter og trofasthed som individuelle budbringere, og han ﷺ forventede, at folk ville respektere disse individers ord. Hvis Profeten ﷺ ikke forventede, at de ville følge disse individer på grund af deres ord alene, ville han ﷺ have sagt i tilfældet med bederetningen: ”*Det var ikke op til jer at forlade den (Qiblah), indtil beviset for det blev etableret af offentligheden, eller af mere end en person.*” [Al-Risalah, s. 255]

Men Profeten ﷺ sagde aldrig sådan noget, og brugte ofte højt respekterede individer som enkeltstående budbringere til folk angående visse aspekter af *Abkam Shar'iyah*; et eksempel herpå er tilfældet, hvor han sendte 12 budbringere på samme tid til 12 forskellige regenter, for at kalde dem til at tage imod Islam. Hvis han ﷺ følte, at én ikke var nok, kunne han sagtens have sendt flere for at bekræfte budskabet, men det gjorde han ﷺ ikke. Dette er et bevis for os, at en budbringer hvis trofasthed og karakter er bevist og bekræftet, er nok til at meddele beskeden. Imam Al-Shafi'i siger også, at der er enstemmighed blandt de retslærde med hensyn til autenticiteten af enkeltmandsberetninger (*Akhhbar Ahad*).

Og Imam Al-Shafi'i berører hvilket fundament denne autentifikation skal baseres på; først og fremmest skal beretteren være kendt for at være kvalificeret, og ikke en hvis kvalifikationer er ukendte. Han giver et eksempel, hvor en retslærd finder en *Hadith*, som tilsyneladende modstrider en anden, og de er begge berettet af et enkelt individ; om den ene skal tages mere i betragtning end en anden, afgøres af en række regler. For det første kan den retslærde anse den ene beretningskæde (*Isnad*) for at være generelt mere troværdig end den anden *Hadiths* beretningskæde. For det andet kan folk i den anden kæde have haft en utilstrækkelig (mangelfuld) hukommelse. Og til sidst kan udtrykket i den ene *Hadith* være mere klart end den anden, og den retslærde kan lægge mere vægt på den første på grund af dens klare udtryk. Al-Shafi'i har den klare holdning, at man ikke skal acceptere en *Hadith* fra en troværdig kilde, og derefter afvise en anden fra samme kilde, medmindre det er på basis af disse årsager. Imam Al-Shafi'i giver en omfattende udtalelse om beretteren:

"Den der beretter en Hadith, skal have fortrin i sin Deen. Han skal være kendt for at være troværdig i sin beretning og forstå, hvad han beretter, være bevidst om enhver udtalelse, som kan ændre Hadith'ens mening, og være i stand til at meddele Hadith'en ord for ord, som han hørte den, og ikke blot berette dens mening."

[*Al-Risalah*, s. 239]

Og hvis denne grad af karakter forventes af beretterne, så skal det minimale antal af berettere, være én beretter i hvert eneste beretningsled, hele vejen tilbage til Profeten ﷺ. Men forskellen på beretning og vidnesbyrd skal forblive klar. Så det er tilladt at tage imod en *Hadith*, som berettes af en mand eller en kvinde i form af, *"Den og den berettede til mig, fra den og den."* Men det ville ikke være acceptabelt som et vidnesbyrd i en retssal, medmindre vidnet faktisk hørte eller så gerningen direkte. Der er også personer, som er troværdige vidner, men som ikke er troværdige berettere, fordi deres beretning kan indeholde ændringer i mening, eller har udeladt bestemte ord, som har en påvirkning på meningen. På den måde kan en retskaffen persons vidnesbyrd blive accepteret, mens hans beretning afvises, idet han er dårlig til at berette. Og dette gensidige forhold til vidnesbyrd fremlægges kun, så læseren kan relatere noget, han forstår, til beretninger, der kan være fremmede. Men forskellene på de to er mange. Et vidnesbyrd kan variere i antallet af personer, som er påkrævet. Eksempelvis kræver utroskab fire vidner som bevis, og mindre end det vil resultere i, at alle vidnerne bliver straffet. Andre tilfælde, såsom mord, kræver kun to vidner. Beretninger er det samme i og med, at de skal accepteres ligesom vidnesbyrdet; men antallet af berettere, som er påkrævet i beretningen (af *Ahadith*) er forskelligt.

Så beviset for forskellige vidner og accepten af *Khabar Ahad* er baseret på det samme kriterium: Selve beretningen (*Sunnah*) og induktiv argumentation (*Istidlal*). Og andre forskelle er, at vidnesbyrdet fra en person om noget, hvori hans egne personlige affærer påvirkes direkte, såsom at forsvare en søn eller slægtning, vil blive betragtet som svagt eller mistænksomt. Men i beretninger tilegner muslimen sig ikke nogen personlig eller materiel gavn og alle muslimerne er på samme niveau. Så autenticiteten af hans beretning afvises eller accepteres på basis af reglerne for autenticiteten af *Sunnah*, som er hans karakter og karakteren hos beretterne i hele beretningskæden.

Derefter undersøger Imam Al-Shafi'i de forskellige grader af bevis. Hvis et bevis kommer fra en klar tekst i Qur'anen eller en alment accepteret *Sunnah*, så kan ingen undskyldes fra at erkende det, fordi det ikke har nogen tvivl; dette nævnes klart på side 278. Det er meget klart, at dette gælder *Mutawatir*, fordi termen han brugte (*Khabar Al-'Ammah*), er et synonym for *Mutawatir*. Men hvis denne *Sunnah* kommer fra en beretning fra nogle få personer, som Al-Shafi'i kaldte *Khabar Al-Khas^{ss}ah* (et synonym for *Khabar Ah^had*), og der er uenighed om formuleringen, fordi den er åben for mange fortolkninger, og den også oprinder fra en enkelt beretter fra Profeten ﷺ, så bliver det en helt anden sag. Ingen, som informeres om argumenterne for *Hadith*'en, skal afvise noget af det, der nævnes i *Hadith*'en, fordi det er ligesom at acceptere vidnesbyrdet fra en retskaffen person. Som Al-Shafi'i nævner:

”Men denne accept skal ikke foretages ligesom med den første kategori. Det vil sige, hvis personen skulle have tvivl om det (den anden type), ville vi ikke bede ham om at angre, hvorimod i tilfældet med den første bevistype, ville personen ifølge Al-Shafi'i blive bedt om at angre.” [Al-Risalah, arabisk, s. 460-461, engelsk, s. 278]

Ud fra dette er det tydeligt, at Imam Al-Shafi'i skelnede imellem to beretningstyper, *Khabar Al-'Ammah* og *Khabar Al-Khas^{ss}ah*. Fordi han sagde, at den der afviser den anden type ikke vil blive bedt om at angre, så anså Imam Al-Shafi'i ikke *Khabar Ah^had* for at være en del af '*Aqidah*'en. Men nogle folk påstår, at han accepterede *Khabar Ah^had* i '*Aqidah*'. Hvad de ikke forstår, er at alle de beviser han nævnte, taler om at acceptere *Khabar Ah^had* i lovgivningen, og ikke i '*Aqidah*'en. Men at afvise *Khabar Ah^had* som en kilde til *Ah^hkam Shar'iyah* er noget, som fordømmes.

Værdien af en *Mutawatir* beretning er, at den giver positiv viden. Dette er, hvad man er tvunget til at acceptere, således at man ikke er i stand til at nægte det. Den er overbevisende, fordi den ikke kræver en undersøgelse, hvilket vil sige, at en *Mutawatir* beretning formidler vished (*Yaqin*). En *Khabar Mutawatir* er opdelt i to kategorier:

- Verbal (*Laf^zun*) *Mutawatir*, ligesom *Hadith*'en: **”Den der forsætligt lyver om mig, så lad ham reserve sin plads i Helvedesilden.”** *Hadith*'en om *Masah* (at gnide) med vand over sokkerne, *Hadith*'en om *Al-Haw^{dh}* (en flod i Jannah), *Hadith*'en om forbøn (*Al-Shafa'ah*), og *Hadith*'en om at løfte hænderne i *Salah*.
- Meningsmæssig (*Ma'n^{an}*) *Mutawatir*, som når beretterne er enige om en sag, der forekommer i forskellige hændelser, såsom at *Sunnah* ved morgenbønnen er to *Raka'ah*.

Talrige *Mutawatir* beretninger er blevet berettet, selvom de retslærde er uenige om, hvad der udgør en *Mutawatir* i henhold til deres forskellige synspunkter om *Mutawatir* beretningen.

